

PAiLiN

79 นิทาน

สอนลูกหลานตั้งตัว

รวมนิทานมากมาย พร้อมคติสอนใจ ครบถ้วนในเล่ม!

79 นิทาน

สอนลูกหลานตั้งตัว

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

จุดปัญญา ตั้งตรงจิตต์.

79 นิทาน สอนลูกหลานตั้งตัว.--กรุงเทพฯ : ไพลิน, 2554.

272 หน้า.

1. นิทานสอนใจ--รวมเรื่อง. I. ชื่อเรื่อง.

422.1

ISBN 978-616-7098-77-7

© สงวนลิขสิทธิ์ ห้ามลอกเลียนไม่ว่าส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือ

นอกจากจะได้รับอนุญาตจาก บริษัท ไพลินบุ๊กเน็ต จำกัด (มหาชน)

ประธานกรรมการ

พล.อ.วิชา ศิริธรรม

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร

ฉัตรเฉลิม เฉลิมชัยวัฒน์

ที่ปรึกษากฎหมาย

อนันต์ แยมเกษร น.บ., น.ม., น.ศ.ม.

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

สมบัติ สุทธิจิตร

บรรณาธิการบริหาร

จิงไพร สีสังข์

บรรณาธิการต้นฉบับ

อนุลักษณ์ เขิดชู

กองบรรณาธิการ

สุวิรัตน์ เซ็นทลวง สุพรรณษา อินวงศ์ ศิริพร พงศ์สันติวิภา

พิสูจน์อักษร

อุไรริษา ขวัญแก้ว วลลิญา บางมด

ออกแบบปก

Art to see

ศิลปกรรม

Art to see

พิมพ์

บริษัท โรงพิมพ์มิตรสัมพันธ์กราฟฟิค จำกัด

จัดพิมพ์/จัดจำหน่าย

บริษัท ไพลินบุ๊กเน็ต จำกัด (มหาชน)

81 ถนนเสรีไทย แขวงมีนบุรี เขตมีนบุรี กรุงเทพฯ 10510

โทรศัพท์ 0 2540 1919 โทรสาร 0 2540 1818

Website : www.pailinbooknet.com E-mail : info@pailinbooknet.com

ISBN 978-616-7098-77-7

ราคา 180 บาท

หากผู้อ่านพบหนังสือของสำนักพิมพ์เล่มใดที่ไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษ
สลับกัน หน้าหนังสือขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์ สำนักพิมพ์ยินดี
รับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้แก่ท่าน โปรดติดต่อและส่งหนังสือมาที่
บริษัท ไพลินบุ๊กเน็ต จำกัด (มหาชน) โทรศัพท์ 0 2540 1919 ต่อ 1233

79 นิทาน

สอนลูกหลานตั้งตัว

คำนำสำนักพิมพ์

เด็กสมัยนี้โชคดีมากตรงที่มีทุกอย่างพร้อมพร้อมรอเขาตั้งแต่ยังไม่เกิด พอเกิดมาแล้วก็มีสิ่งดีๆ รอให้เขาเลือกมากมายไม่ว่าจะเป็นของเล่น ของกิน ของใช้ และหนึ่งในนั้นก็คือนั่งสื่อนิทานดีๆ ที่รอให้เขาเปิดอ่านเพื่อรับความ สนุกสนานและสาระความรู้ แต่คงต้องบอกว่าไม่ใช่นิทานทุกเล่มที่น่าอ่าน เนื่องจากบางเล่มก็มีความสนุกสนานมากเหลือเกินแต่อ่านด้อยในสาระ บาง เล่มสาระล้นเหลือแต่บกพร่องด้านความเพลิดเพลิน มีไม่กี่เล่มที่มีครบทั้งสอง สิ่งนี้อย่างพอเหมาะพอดี

นิทานที่คุณถืออยู่ในมือนี้ทางสำนักพิมพ์ขอการันตีว่าเป็นนิทานที่น่า อ่านจริงๆ เพราะนอกจากจะครบถ้วนทั้งสาระและความเพลิดเพลินแล้วยังให้ ข้อคิดที่แตกต่างนอกเหนือจากคุณธรรมความดีงามที่นิทานสอนใจทั่วไปมีให้ แล้ว นั่นคือข้อคิดด้านการสร้างตัวที่ปลูกฝังผู้อ่านให้เริ่มคิดและทำตั้งแต่วัย เด็ก พ่อแม่ผู้ปกครองจึงไม่จำเป็นต้องพรีสอนอีกต่อไป และไม่ต้องเป็นกังวล กับอนาคตที่สวองงามมั่นคงของเขาเลย ทางสำนักพิมพ์มั่นใจเช่นนั้น

ปรารภนาดี

บรรณาธิการ

คำนำ

โดยส่วนตัวแล้วผู้เขียนเป็นคนชอบอ่านนิทานมากๆ เพราะให้ความสนุกสนานและได้รับสาระประโยชน์ไปพร้อมๆ กัน จนเมื่อเติบโตก็ยังชอบอ่านอยู่ดี แต่อีกใจก็เกิดคำถามกับตัวเองว่าทำไมนิทานต่างๆ ถึงได้คล้ายคลึงกันเหลือเกิน นั่นคือบอกเล่าเรื่องราวของคุณงามความดีแต่ก็ไม่บอกเหตุผลว่าเพราะอะไรทำไมถึงต้องทำดี ทำไมธรรมชาติของธรรมชาติทุกที่ไป กลายเป็นสูตรสำเร็จของนิทานสอนใจหรือนิทานสำหรับเด็กมาทุกยุคทุกสมัย

พอมีโอกาสได้มาเขียนหนังสือนิทานสำหรับเด็กจึงไม่อยากเขียนไปตามสูตรเพราะสามารถหาอ่านที่ไหนก็ได้ เลยคิดว่าควรนำเสนอในสิ่งที่แตกต่างนั่นคือสร้างนิทานที่มีทั้งสาระและความสนุก รวมถึงบอกเล่าเหตุผลและให้ข้อคิดในเรื่องสำคัญที่ผู้อ่านไม่คิดว่าจะได้รับแต่กลับเป็นสิ่งที่สำคัญในอนาคต นั่นคือการสร้างตัวที่ไม่จำเป็นต้องรอให้เข้าวัยทำงานก็สามารถอุปถัมภ์ฐานตั้งแต่วัยเด็กได้ เมื่อพื้นฐานในเรื่องนี้ดีพื้นฐานชีวิตในด้านอื่นๆ ก็ย่อมดีตามไปด้วย เนื่องจากการสร้างตัวไม่ใช่การตั้งหน้าตั้งตาหาเงิน แต่เป็นการขัดเกลาและฝึกฝนตัวเองให้มีความรับผิดชอบตั้งแต่วัยเด็กด้วยการเพาะบ่มนิสัยที่ดีหลายประการ ได้แก่ ขยัน อดทน มุ่งการดี โกล ประหยัด ซื่อสัตย์ ฯลฯ ซึ่งเด็กที่มีข้อดีเหล่านี้เติบโตมาไม่ใช่แค่เพียงเด็กกรวยเท่านั้นแต่ยังเป็นเด็กดีของสังคมด้วย

จุตปัญญา ตั้งตรงจิตต์

สารบัญ

โกหกหน้าตาต่างๆ	10
กาฬุศิการณไกล (เก็นไป)	13
นี่หรือคือการตอบแทน	16
ปลาตัวละพัน	19
วิธีหาเงินโดยหือไม่ตก	23
กำเนิดภูเขาโกศ	27
เพราะรู้ลยรอด	30
ร้องไม่ถูกเวลา	33
อยากได้จนไม่ได้	37
โง่งมช่วยไม่ได้	39
ตัวอะไรกัน	42
พากปลาย่างไว้กับแมว	46
พูดพิดไปนิลเดียว	50
ขวานนำโชค	53
เต่าบินได้	57
เป็นเพียงชื่อ	60
ตายเพราะ?	63
หนักกว่าเดิม	66
กษัตริย์โอร?	69
รักพี่แต่กลับช่วยน้อง	73
กล่ม	80
แมวจับไก่	84
พุน้ำตัวจริง	88
ยักษ์เสียหลัก	92
ประตูที่น่าไป	96

หุ่นมีสมอง	99
แบ่งกันไม่ลงตัว	102
เสียงอะไรกันเน?	106
พูดอย่างไรก็ไร้ผล	110
โชคดีหรือโชคร้ายกันเน	113
เสียแพจนได้	116
ได้ดีเพราะมีความกตัญญู	119
ร่วมด้วยช่วยกัน	122
ที่มาของสุรา	126
ตายโดยใช่เหตุ	130
สิ่งที่ต้องเสกมา	133
ตายแทน	137
หนูที่ราชสีห์ยังต้องหลีกทางให้	140
ถึงให้(ฟรี)ก็ไม่เอา!	143
ไม่น่าเสยเรา	146
เสียน้อยดีกว่าเสียมาก	149
อาหารที่กินไม่ได้	152
ใจเย็นไว้ก่อน	155
นอนพวยิ่งใหญ่	158
ตายเพราะไม่ได้เตรียม	161
เป่มาก็เป่ไป	165
พูดไม่เข้าหู	168
เพราะพิณสัญญา	172
ไม่ต้องเถียงกัน	175
เพื่อนแท้	178
พี่น้องที่ไม่เหมือนกัน	182
สองของจนได้เรื่อง	186
เกือบได้	189
กินข้าไครอย่างเ!	192

ยังงอกได้อีก	195
คุณสมบัติของผู้นำ	198
ได้ดีเพราะปาก	201
ข้าวมีค่าเท่ากับเมือง	204
ที่มาของดวงอาทิตย์	207
ตายเพราะไม่เชื่อฟัง	210
รอดด้วยเส้น	213
หยุดคิดจึงไม่ผิดพลาด	216
สามัคคีกันตาย	219
ใครมาก่อนใคร	222
ฉลาดจนได้เรื่อง	225
สิงเสณรู้	229
เด็กปราบยักษ์	232
รอไม่ไหวจึงตายซะก่อน	235
เสียงเรียกโจร	239
ข้าก็เคยเป็นเหตุ	242
เก่งจริงนะตัวแค่นี้!	245
เหตุเพราะความเมาเถ้าๆ	248
ดีพิศปกติ	251
แก้มโกง	254
โจรตัวจริง	257
หลงจนตาย	260
ความช้าเป็นเหตุ	263
ดีจนได้เรื่อง	266
เพราะฟางเส้นเดียวเถ้าๆ	269

นิทานสอนใจเรื่อง

โถงหน้าตัวหนังสือ

ปีทานเรื่องนี้เป็นนิทานชาดกที่ว่าด้วยเรื่องของคนขี้โกง แต่โกง
อย่างไรและโกงแค่ไหน เราไปดูพร้อมๆ กัน

ในสมัยที่พระพุทธเจ้ามีชาติกำเนิดเป็นพ่อค้ามีนามว่า “บัณฑิต” อาศัยอยู่ในเมืองพาราณสีนั้น พระองค์ได้ร่วมหุ้นทำธุรกิจกับเพื่อนพ่อค้าคนหนึ่งนามว่า “อติบัณฑิต” วันหนึ่งพ่อค้าทั้งสองชวนกันบรรทุกสินค้าไปขายที่ชายแดนแห่งหนึ่งด้วยกัน พ่อขายของได้กำไรงดงามกลับมาก็ก็น่าจะมีปัญหาอะไร ที่มีปัญหาก็คือเพื่อนพ่อค้านามอติบัณฑิตซึ่งคิดไม่ซื่อ ได้กล่าวแก่เพื่อนร่วมหุ้นของตนว่าเขาควรจะได้เงินส่วนแบ่ง 2 ส่วน ไม่ใช่แบ่งกันคนละครึ่งเช่นนี้ พ่อค้านามบัณฑิตถึงละสี เพราะทุกอย่างก็หุ้นเท่ากันทั้งแรงทุนแรงกาย พ่อค้านามอติบัณฑิตจึงเฉลยให้ฟังว่าอย่างงี้เพื่อน ที่เป็นเช่นนี้เพราะเพื่อนชื่อบัณฑิตควรได้เงินส่วนเดียว แต่ตัวเขาชื่ออติบัณฑิต ชื่อยาวกว่านิดนึงจึงควรได้ส่วนแบ่ง 2 ส่วน

พ่อค้านามบัณฑิตมีรีที่จะยอม เพื่อนรักหักเหลี่ยมโหดจึงบอกว่าเช่นนั้นก็ควรหาคนตัดสิน จึงพาพ่อค้านามบัณฑิตไปหาฤๅษเฑาะในป่าซึ่งแท้จริงก็คือพ่อของเขาเอง แล้วปลอมเป็นฤๅษเฑาะซ่อนอยู่ในโพรงไม้ใหญ่ เมื่อเป็นพวกเดียวกันเสียอย่างนี้รีที่จะมีความยุติธรรม ฤๅษเฑาะปลอมก็ตัดสินคดีความด้วยเหตุผลเช่นเดียวกับพ่อค้าอติบัณฑิต ฝ่ายพ่อค้าบัณฑิตก็ไม่ไ่พอที่จะให้ใครมาหลอกง่ายๆ ความที่เห็นพริบน่าสงสัยหลายประการ จึงย้อนรอยกลับไปพิสูจน์ความจริงว่าเหตุใดฤๅษเฑาะถึงตัดสินคดีความปัญญานี้มันได้เช่นนี้

ดังนั้นจึงหาพินมาสุ่มตรงโคนต้นไม้ที่ฤๅษเฑาะอยู่ จากนั้นก็จุดไฟเผาเพื่อเอาความจริง ฝ่ายฤๅษเฑาะปลอมที่ไม่มีอิทธิฤทธิ์อะไรก็กลนลานหนีตายออกมาอย่างหัวซุกหัวซุน เนื้อตัวมอมแมมไม่พอยังต้องมาอายเด็กรุ่นลูกอีกหนึ่ง

กระทง ก็เป็นอันว่าแผนการของพ่อค้าอติบัณฑิตต้องล้มเหลวไม่เป็นท่าเช่นนั้น

ข้อคิดที่ได้จากเรื่อง

- ไม่มีใครทำอะไรมาง่ายๆ ด้วยการโกง
- การมีสติและไตร่ตรองด้วยเหตุผลจะทำให้เราอยู่รอดปลอดภัยจากกลโกงต่างๆ
- ความโลภเพียงเล็กน้อยนำมาซึ่งความเสียหายใหญ่หลวง ดังเช่นความโลภของพ่อค้านามอติบัณฑิตที่คิดโกงเพื่อน สุดท้ายต้องเสียเพื่อนร่วมหุ้นที่ซื่อสัตย์ เสียหน้า และเสียอนาคตด้วย
- การสร้างตัวต้องรู้จักคุณธรรมข้อหนึ่งนั่นคือความซื่อสัตย์ ซื่อสัตย์ต่อการทำงานของตัวเอง ซื่อสัตย์ต่อผู้อื่นทั้งผู้ที่ร่วมหุ้นและลูกค้าผู้มีอุปการคุณ หากโกงเขาแต่เอาตัวไม่รอดเสียแล้วเหตุการณ์จะกลับตาลปัตรทันที เรียกว่าได้แต่ไม่คุ้มเสีย เฉลียวๆ จะไม่ได้เลยด้วยซ้ำ

คำถามนำคิดท้ายเรื่อง

หากพ่อค้านามบัณฑิตหลงเชื่อคำตัดสินของรูกขเทวดาตัวปลอม เหตุการณ์จะเป็นอย่างไรทั้งในปัจจุบันและอนาคต?

นิทานสอนใจเรื่อง

กษัตริย์ผู้ดีดการณ์โกล (เก็หมไป)

นี่เป็นนิทานชาดกอีกเรื่องหนึ่งที่น่าสนใจเพราะกล่าวถึงการคิด
การณโกล แต่โกลแก้ไขได้อ่านเอาเอง

เรื่องเกิดเมื่อครั้งที่พระพุทธเจ้าเกิดเป็นเทวดารักษามหาสมุทรอยู่ เหตุการณ์ก็ปกติดีมาตลอด จนมาวันหนึ่งสังเกตเห็นว่ามีกาตัวหนึ่งเที่ยวหากินอยู่บริเวณมหาสมุทร ปากก็ร้องห้ามปรามบรรดานกและปลาในละแวกนั้นว่าให้ดื่มกินน้ำในมหาสมุทรเพียงเล็กน้อย ให้ช่วยกันประหยัดน้ำทะเลด้วย ทั้งที่ไม่ได้อยู่ฝ่ายการประปาสักหน่อย เมื่อเทวดาเห็นพฤติกรรมซ้ำซากของกาตัวนี้จึงเกิดความรำคาญปนสงสัย จึงได้ร้องถามกาไปว่าแล้วกาจะไปเด็ดร้อนอะไรกับน้ำทะเลด้วยเล่า?

กาได้ฟังจึงไขข้อข้องใจให้ฟังว่าตนเป็นกาผู้ไม่รู้จักอ้ม ต้องการจะดื่ม น้ำในมหาสมุทรเพียงคนเดียวเกรงว่าน้ำทะเลจะหมดเสียก่อนจึงร้องห้ามปรามผู้อื่นไม่ให้กินน้ำอย่างเพลิดเพลินใจ เมื่อเทวดาได้ฟังดังนั้นก็เกิดความละหยาใจ จึงว่าเป็นคาถาสั่งสอนกาดังนี้

“ถึงทะเลนี้จะลดลงหรือเต็มเปี่ยมอยู่ก็ตามก็ ที่สุดของน้ำทะเลไหนนั้นก็
บุคลลเต็มแล้วใครๆ ก็รู้ไม่ได้ สาครอันใดก็ไม่อาจเต็มจนหมดสิ้นได้เช่นกัน”

พอเทวดากล่าวจบแล้วก็แปลงกายให้มีรูปร่างน่าเกลียดน่ากลัว กาเห็น
เข้าจึงตกใจบินหนีเตลิดไปทันที

ข้อคิดที่ได้จากเรื่อง

- การมองการณ์ไกลเป็นสิ่งที่ดีเพราะเป็นการมองถึงอนาคต แต่หากมองเกินเลยไปมากจะกลายเป็นความคิดฟุ้งซ่านที่สร้างทุกข์ใจเปล่าๆ
- การมองการณ์ไกลควรคำนึงถึงปัจจุบันและใช้เหตุผลเป็นเครื่องมือในการพิจารณาด้วย จะทำให้ไม่มองเลยไกลจนเกินไป
- ความคิดที่เห็นแก่ตัวมีแต่จะสร้างความทุกข์ใจ ส่วนความคิดที่เผื่อแผ่มีแต่จะสร้างความสุขมาให้
- เราควรตั้งตนไว้ในคุณธรรมอันสมควรก่อน แล้วจึงสั่งสอนผู้อื่นในภายหลัง
- สิ่งใดที่ไม่ใช่ของของเราไม่ควรไปคาดหวังหรือแสดงความเป็นเจ้าข้าวเจ้าของ เพราะถึงจะอย่างไรก็ไม่มีทางได้มาอยู่ดี รังแต่จะสร้างความทุกข์ใจให้เปล่าๆ
- การสร้างตัวด้วยการหลอกลวงใช้เล่ห์เหลี่ยมไม่ใช่วิธีการที่ถูกต้อง ย่อมไม่มั่นคง และมักย้อนครกกลับมาเล่นงานผู้ที่ใช้เล่ห์เหลี่ยมนั่นเอง เหมือนคำกล่าวที่ว่า “ให้ทุกข์แก่ท่านทุกข์นั้นถึงตัว”

คำถามนำคิดท้ายเรื่อง

ความจริงแล้วน้ำในมหาสมุทรเป็นของผู้ใด กา ผงปลา ผงนก หรือของทุกคนที่กินที่ใช้?

นิทานสอนใจเรื่อง

นี่คือตัวอย่างคำตอบแทน

เป็นบัณฑิตของสังสารสัตว์อีกเรื่องหนึ่งที่สัตว์สอนคนให้ รู้จักบุญคุณคน แต่ละสอนอย่างไรมาดูกันต่อ

ครั้งที่พระพุทธเจ้าเกิดเป็นนกหัวขวานอาศัยอยู่ในป่า วันหนึ่งเกิดเที่ยวบินหากินไปตามประสา ได้เจอราชสีห์ตัวหนึ่งนอนร้องครวญครางเสียงดังอยู่ใกล้ๆ ความที่มีจิตอาสาเลยร้องถามราชสีห์ว่าเป็นอะไร ราชสีห์ตอบว่ากระดูกติดคอจนบวมเป่ง ไม่สามารถหาอาหารกินได้เหมือนเคย ที่เป็นเช่นนี้เพราะตนกินหมูมามไปหน่อยก็เท่านั้น นกหัวขวานได้ฟังดังนั้นก็เกิดความสงสารแต่ได้บอกราชสีห์ไปว่าตนนั้นอยากช่วยแต่เกรงว่าเมื่อเข้าไปจิกกระดูกให้เคลื่อนลงสู่ท้องแล้ว ราชสีห์จะกินตนเป็นอาหารด้วยสัญญาญาณและความหิวโหย ฝ่ายราชสีห์ ก็ยืนยันนอนยันว่าไม่มีทาง ขอได้โปรดเมตตาช่วยตนด้วย

เมื่อเหตุการณ์เป็นดังนั้นนกหัวขวานจึงยอมใจอ่อนช่วยเหลือจนราชสีห์หมดทุกข์ กลับมาเป็นราชสีห์คนเดิมเที่ยวหากินได้เช่นเคย และหลายวันต่อมานกหัวขวานมีโอกาสดูใจจะเจอกับราชสีห์ที่ตนเคยช่วยเหลืออีกครั้ง เลยอยากจะทดสอบจิตใจของราชสีห์ดูว่าใจดีหรือใจแค่มั้ย จึงร้องบอกไปว่าตนเคยช่วยชีวิตราชสีห์เอาไว้ ดังนั้นครั้งนี้ราชสีห์ควรตอบแทนตนบ้าง พออีกฝ่ายได้ยินเช่นนั้นก็แทบหัวร่ออหอย เอ่ยเสียงดังว่าไม่มีสิ่งใดจะต้องตอบแทน เป็นเพราะขณะที่นกหัวขวานจิกกระดูกอยู่ในปากของมัน มันไม่เขมื่อบเป็นอาหาร กลางวันก็บุญเท่าไรแล้ว ยังจะมาทวงบุญคุณอะไรอีก?

นกหัวขวานได้ฟังก็เกิดอาการหน้าหงายหมอมไม่รับรักษา ไม่คิดว่าราชสีห์จะพูดจาเช่นนี้กับตนได้ ว่าแล้วก็กล่าวเป็นคาถาสั่งสอนแกมดัดฟ้าอราชสีห์ดังต่อไปนี้

“ผู้ที่ไม่รู้บุญคุณที่ผู้อื่นกระทำไปแล้ว ผู้ที่ไม่เคยทำความดีอย่างใดอย่างหนึ่งแก่ใคร ผู้ที่ไม่ตอบแทนบุญคุณผู้ที่ได้ทำให้แล้วเป็นคนน่าตำหนิ ความกตัญญูไม่มีในผู้ใด การคบหาผู้นั้นก็ไร้ประโยชน์ แม้บุญคุณที่ได้กระทำต่อหน้า มีตรัสธรรมยังหาไม่ได้ในบุคคลใด บัณฑิตไม่ริษยา ไม่ตำบุคคลนั้น พึงหลีกเลี่ยงไกลจากบุคคลนั้นเสีย”

พจนกหัตถ์ขวานกล่าวจบก็บินจากไปทันที ไม่หวนกลับมาพบเจอราชสีห์ผู้เยอหยิ่งอีก

ข้อคิดที่ได้จากเรื่อง

- ผู้ที่ไม่รู้บุญคุณคนย่อมไม่มีใครต้องการคบหาแม้ยิ่งใหญ่เพียงใดก็ตาม
- แม้ผู้ที่ช่วยเหลือเราจะต่ำต้อยด้อยกว่าเพียงใดแต่เราก็ไม่ควรดูถูกเขา เพราะอย่างน้อยครั้งหนึ่งเขาก็เคยมีน้ำใจช่วยเหลือเรามาก่อน
- การตอบโต้ว่ากล่าวผู้ที่ไม่รู้บุญคุณคนเป็นการกระทำที่ไม่มีประโยชน์อันใด
- คนที่ไม่รู้จักบุญคุณคนย่อมไม่เจริญ ถึงจะพยายามสร้างเนื้อสร้างตัวอย่างไรก็ยากจะประสบความสำเร็จ เพราะไม่มีใครยอมรับนับถือหรือรักใคร่เอ็นดู

คำถามนำคิดท้ายเรื่อง

1. หากนกหัตถ์ขวานไม่ช่วยเหลือราชสีห์จะเป็นอย่างไร?
2. หากราชสีห์มีน้ำใจตอบแทนบุญคุณนกหัตถ์ขวานเหตุการณ์จะเป็นอย่างไร?

นิทานสอนใจเรื่อง

ปลาตัวละพัน

แน่นอนว่าปลาตัวละเป็นพันไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร เพราะปลาบางชนิดในสมัยนี้เพียงตัวเดียวราคาเป็นหมื่นเป็นแสนบาทแล้ว แต่ในสมัยก่อน พุทธกาลปลาตัวละพัน เช่นนี้ถือเป็นเรื่องไม่น่าเชื่อ แล้วก็แพงเช่นนี้มันเพราะอะไรกัน?

ในสมัยที่พระพุทธเจ้าเกิดเป็นลูกพ่อค้าร่ำรวยในเมืองพาราณสีนั้น ท่านมีน้องชายสุดรักคนหนึ่งด้วย อยู่ต่อมาผู้เป็นบิดาได้เสียชีวิตลง ทั้งสมบัติและกิจการค้าขายให้ลูกชายทั้งสองดูแลกันเอง ลูกๆ ทั้งสองจึงตกลงกันว่าจะไปสะสมทรัพย์ด้วยการค้ายังหมู่บ้านแห่งหนึ่ง หลังจากนั้นก็ได้เงินมาหนึ่งพัน ก็พากันเดินทางกลับทันที มาแวะกินข้าวห่อหรือเรือข้ามฟากอยู่ริมแม่น้ำคงคาจนเกิดเรื่องขึ้นได้

พอกินข้าวกินปลากันเรียบร้อยแล้วก็มีอาหารเหลืออยู่นิดหน่อย ฝ่ายพี่ชายผู้มีใจเมตตาเลยนำข้าวที่เหลือไปโปรยเป็นทานแก่สรรพสัตว์รวมถึงเทวดาที่อยู่ในแม่น้ำคงคาคด้วย พอเทวดาอนุโมทนารับส่วนบุญเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ก็กลายเป็นผู้บริบูรณ์ด้วยลาภยศสรรเสริญในทันที หลังจากที่พี่ชายได้ทำบุญแล้วก็ไม่ได้ทำอะไร จัดแจงผูกมัดตัวลงนอนทันที สักพักก็หลับไปตามระเบียบ กล่าวถึงฝ่ายน้องชายที่เป็นคนคดในข้อหาในกระดุกก็ลอบปากณะสิเพราะจึงจะสุบเงินคนเดียวอยู่แล้ว จึงคิดแผนชั่วขึ้นโดยนำหินมาใส่ถุงผ้าถุงหนึ่ง ซึ่งมีขนาดและรูปร่างหน้าตาเหมือนกับห่อเงินที่พวกตนได้รับมาเป๊ะ

พอเรือข้ามฟากมาถึงฝ่ายน้องชายก็รีบปลุกพี่ของตนให้ตื่นทันที ส่วนตนก็ถือถุงเงินและหินตามลงเรือไปด้วย เมื่อถึงกลางแม่น้ำก็แสวงหาให้เรือโคลงเคลงจนตัวเองเสียหลักพลัดทำถุงเงินตกลงไปในแม่น้ำแล้วร้องถามพี่ชายว่าจะเอาอย่างไรดี? ฝ่ายพี่ชายก็ไม่ได้ยี่หระอะไร กล่าวกับน้องชายว่าเมื่อตกลงไปแล้วก็ไม่เป็นไร สามารถหาใหม่ได้ในภายหลัง อาจได้มากกว่าเดิม

เสียอีก ก็เลยเข้าทางน้องชายที่แผนการชั่วร้ายสำเร็จมรรคผล

แต่การกระทำของคนชั่วย่อมมีผู้รู้ผู้เห็น ถึงคนจะไม่เห็นแต่ตาพิพย์ของ เทวดาย่อมมองเห็นวันยังค่ำ เทวดาจึงบันดาลให้ปลาปากกว้างตัวหนึ่งมากลืนกินถุงผ้าที่ตกลงสู่แม่น้ำไป เมื่อเจ้าน้องชายกลับมาถึงบ้านแล้วก็รู้สึกจอกแคะห่อผ้าทันที หวังว่าจะได้เห็นเงินเป็นพันแต่ดันกลายเป็นหินไร้ราคาซะนี่ คิดแล้วมันน่ากระโดดเตะกันตัวเองสักที่ที่ตันสะเพราเอาเงินทั้งไป เอาหินกลับบ้าน ชะได้อย่างนี้ แต่พอกล่าวถึงฝ่ายพี่ชายกลับไม่อนาทรร้อนใจอะไรเช่นนั้น

จากนั้นอีกหลายวันต่อมาก็มีคนขายปลาเอาปลามาเร่ขาย แต่ที่น่าแปลกก็คือเขาขายปลาตัวละพันกว่าบาท แพงขนาดนี้ใครได้ยินได้ฟังก็นิ่งหัวร่อสะเพราเพราะคิดว่าคงไม่มีใครซื้อแน่ คนขายปลาก็ไม่ว่าอะไร ใครไม่ซื้อก็ช่างหัวมัน ฉะนั้นไปขายคนอื่นก็ได้ ว่าแล้วพ่อค้าปลาก็มาเร่ขายปลาอยู่แถวๆ บ้านพ่อค้าคนพี่ ด้วยความที่สนใจในปลารูปร่างหน้าตาแปลกๆ พ่อค้าคนพี่จึงร้องถามพ่อค้าปลาว่าปลาตัวละเท่าไร พ่อค้าปลาจะบอกราคาเป็นพัน กลับเรียกเพียงไม่กี่สิบบาทเท่านั้น เมื่อเห็นว่าราคาสมน้ำสมเนื้อจึงตกลงใจซื้อนำมาให้ศรีภรรยาปรุงอาหาร

พอภรรยาพ่อค้าคนพี่จัดแจงผ่าท้องปลาก็พบถุงเงินจึงนำมาให้สามีทันที ฝ่ายพ่อค้าคนพี่เมื่อเห็นตราประทับบนถุงก็จำได้ว่าเป็นถุงเงินของตนที่น้องชายทำตกลงน้ำไป รู้สึกแปลกใจมากกว่าทำไมพ่อค้าปลาจึงขายปลาตัวนี้ในราคาเป็นพันแก่คนอื่น แต่กับตนถึงขายถูกขนาดนี้ คิดเท่าไรก็คิดไม่ออกเสียที คิดจนหัวแทบแตกก็ยังไม่ได้ความ ทำให้เทวดาต้องมาเฉลยความจริง ด้วยการปรากฏกายบนอากาศบอกเล่าว่าตนได้รับส่วนบุญส่วนกุศลที่พ่อค้าผู้พี่ได้อุทิศลงทะเล รวมถึงเล่าแผนการชั่วร้ายของฝ่ายน้องชายที่ได้ทำลงไปด้วย จากนั้นก็กล่าวคาถาสอนใจแถมท้ายดังต่อไปนี้ ความว่า

“ผู้ใดทำกรรมชั่ว ล่อลวงทรัพย์สมบัติของพี่น้องหรือพ่อแม่มาเป็นของตน ผู้นั้นได้ชื่อว่าเป็นผู้ที่มีความชั่วร้าย ย่อมหาความเจริญไม่ แม้ทวดาก็ไม่นับถือ”

เมื่อเทวดากล่าวจบก็หายวับไปตามพอร์ม ทั้งให้พ่อค้าคนพี่ยื่นอั้งพร้อมกับเงินสดๆ ในมือ

ข้อคิดที่ได้จากเรื่อง

- ผู้ที่คิดร้ายผู้อื่น คิดเอาของของผู้อื่นมาเป็นของตน ย่อมไม่เจริญ ไม่มีใครส่งเสริมช่วยเหลือ
- ผู้ที่ไม่อนุเคราะห์ร้อนใจในทรัพย์ที่สูญเสียไป ใจย่อมมีความสุข และสามารถหาใหม่ได้ในภายหลัง ไม่เอาแต่คิดถึงสิ่งที่ไม่มีทางกลับคืนมา
- ผู้ที่ประพฤติตนเป็นคนดีเทวดาย่อมคุ้มครอง ผู้อื่นย่อมนับถือ แม้เดือดร้อนเช่นไรก็ไม่นาน ย่อมมีคนให้การช่วยเหลืออยู่ดี
- ผู้ที่คิดสร้างตัวต้องคำนึงถึงความถูกต้อง ไม่ใช่ความต้องการของตัวเองคนเดียว

คำถามนำคิดท้ายเรื่อง

หากน้องชายไม่คิดชั่วสุบเงินเพียงคนเดียว ผู้อ่านคิดว่าเหตุการณ์จะเป็นอย่างไร ? เงินพอใช้ ไม่พอใช้ หรือไม่พอใจกันแน่?

นิทานสอนใจเรื่อง

วิธีหาเงินโดยไม่ผิดกฏ

มี คำกล่าวเกี่ยวกับการงานที่น่าสนใจไว้ว่า “ไม่มีการงานใดไม่
เหนื่อย” “ไม่มีการงานใดไม่ลำบาก” และ “ไม่มีการงานใดได้เงินมาโดย
ง่าย” แต่คำกล่าวเหล่านี้คงจะไม่ถูกต้องทั้งหมดเพราะยังมีการงานอีก
หลายอย่างที่ได้เงินมาโดยง่าย ไม่ต้องเหนื่อยยากลำบาก แล้วการงานที่
ว่านั้นคืออะไร เรามาดูไปพร้อมกัน

นิทานเรื่องนี้เป็นชาดกที่กล่าวถึงการทำงานได้อย่างแยบยลน่าสนใจมาก
เรื่องมีอยู่ว่า กาลครั้งหนึ่งซึ่งนานเหลือเกินพระพุทธเจ้าได้เกิดเป็นอาจารย์
ทิศาปาโมกข์ซึ่งมีลูกศิษย์ในโอวาทมากถึง 500 คน ได้ตั้งสำนักอยู่ในเมืองแห่ง
หนึ่ง แล้วอยู่มาวันหนึ่งก็มีลูกศิษย์เจ้าปัญหาเข้ามาถามความสงสัยดังนี้โดย
เขาถามอาจารย์ทิศาปาโมกข์ว่าชาวโลกเขามีวิธีการหาเงินอย่างไรโดยไม่ต้อง
เหน็ดเหนื่อยบ้าง เพราะตัวเขาใกล้จะเรียนจบแล้วนั่นเอง เมื่ออาจารย์ได้ฟังดัง
นั้นก็ช่วยเล่าแจ้งแถลงไขดังต่อไปนี้

ชาวโลกมีวิธีการหลอกลวงเอาเงินทองของผู้อื่นโดยตนไม่ต้องเหน็ดเหนื่อย
เลยมี 4 วิธีด้วยกัน ได้แก่

1. ไม่ไปคนบ้าก็ทำตนเหมือนคนบ้า

หมายถึง คนบ้าทำอะละธซึ่งผู้คนส่วนใหญ่มักไม่ถือโทษโกรธเคืองเวลา
คนบ้าทำอะไรผิดหรือแม้แต่การหยิบฉวยอาหาร เสื้อผ้า ข้าวของเงินทอง เมื่อ
แก๊งเป็นคนบ้าเสียแล้วก็ไม่มีใครอยากเอาเรื่อง ก็เลยได้สิ่งใดมาโดยง่าย
หากทำตัวเหมือนคนบ้าเสียแล้วย่อมไม่มีหิริโอตตปปะหะหรือความละอายใจ
เกรงกลัวต่อบาป ไม่กลัวนรก ถูกครอบงำด้วยอำนาจกิเลสตัณหาความอยาก
ได้ ย่อมทำตัวเหมือนคนบ้า แสวงหาเงินทองด้วยวิธีการอย่างคนบ้า